

Újpest-Belsőváros

2004. 07. 11.

Juhász Emília

ELKÖTELEZÉS

Lectio: Neh 10.

Alapige (textus): Neh 10,28-29.

*És a nép többi része, a papok, a Léviták, a kapunállók, * az énekesek, a Léviták szolgálói és mindenki, a ki elkülöníté magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik, leányaik, mindenki, a kinek értelme és okossága vala, Csatlakozának atyjokfiaihoz, előljáróikhoz, és átok mellett esküt tévének, hogy az Isten * törvényében járnak, a mely Mózes által az Isten szolgálója által adatott vala ki; s hogy megőrzik és cselekeszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit;*

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodáért, hogy mi itt lehetünk a Te házában, és figyelhetünk a Te szavadra. Tudjuk, hogy ez nem természetes, és Te vagy az, aki vonzol Magadhoz, és szeretnél beszélni velünk. Dicsérünk azért, Urunk, hogy hozhatjuk Eléd bűneinket, és letehetjük, mert van rá bocsánat a Jézus Krisztusért. Köszönjük azt, Urunk, hogy ha megvalljuk bűneinket, Te hű és igaz vagy, hogy megbocsássad azt. Te tudsz bennünk tiszta szívet teremteni. Te tudsz minket az engedelmesség lelkével támogatni. Könyörülj rajtunk, hogy így legyen! Hogy tudjunk figyelni minden egyes Igére, minden egyes szóra, hogy ne hagyjuk azt földre esni, hanem legyen az nekünk útmutatóként. Kérünk Urunk, hogy Te munkáld a szívünket, munkáld

bennünk az Ige-magvakat, hogy utána azok ki is tudjanak kelni, és gyümölcsöt tudjanak teremni. Áldd meg, Urunk, kérünk, a kicsik között is a szolgálatot. Az ő szívükbe is Te ültess el ezeket a magokat!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

*Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; Búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja * megváltó Urad. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. (Ézs 54,7-8. és 10.)*

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Nem tudom, hogy ki az, aki figyelte: mi lesz a mai alkalomnak a címe. Az a címe, hogy „Elkötelezettség”. A nép szövetséget köt az Úrral, megpecsételik a kötésekkel, esküt tesznek az Isten és törvényei mellett, hogy azt teljesítik. Esküvel kötelezik magukat az engedelmességre.

Ezt a fogadalmat megelőzte a nép életében a megújulás, a bűnbánat, a bűnvallás, az Isten törvényeinek, az Isten Igéjének megismerése, arra való odafigyelés. Erre válasz itt a nép elkötelezettsége.

Amikor készültem, néhány beszélgetés jutott eszembe, mégpedig kettő.

Az egyik egy keresztelést megelőző beszélgetés volt egy édesanyával. Ugyanis az édesapa nem jött el egyetlen egy beszélgetésre sem, mondván, hogy ő nagyon elfoglalt, ő erre nem ér rá. Már ott, az adatfelvételnél kiderült, amikor rákérdeztem, hogy mikor volt a házasságkötésük, – nem volt házasságkötésük, csak *együtt élnek*. S kérdeztem, hogy miért nem kötöttek házasságot? Miért jó ez így nekik? Akkor mondta az *asszonyka*, hogy a *férj*, az édesapa nem akarja magát elkötelezni egy életre. És ez így nekik jó? Tényleg jó ez nekik? – kérdeztem. S akkor elkezdtünk beszélgetni, akkor az édesanya elpityeredett, s azt mondta, hogy ez neki nem jó, mert bizonytalanságban van. Jó lenne, ha az édesapa, az élettársa vállalná őt mindenestől, ha tényleg elkötelezné magát mellette egy életre.

Emberileg kényelmes elkötelezettség nélkül élni, együtt járni valakivel, nem ígérni semmit sem a másiknak, s akkor léphetek ki a kapcsolatból, amikor én akarok, és úgy, ahogyan azt én akarom, mert hát nem tettem ígéretet semmire

sem. Ott van mögötte az önző szív, amelyik csak kapni akar, s úgy akar kapni, hogy az neki jó legyen, de bármit vállalni, azt nem! Elköteleződni, azt nem!

Aztán a másik beszélgetés a gyülekezettel kapcsolatos: amikor rákérdezek, hogy nem akar-e a gyülekezetünk tagja lenni? Nem akar beépülni a gyülekezet közösségébe? Jobban megismerkedni azzal, hogy kik is vagyunk, mit is jelent idejárni? S akkor jön a védekezés: „Ó, azt nem! Az már nagy elkötelezettség! Állandóan járni az alkalmakra, mindig idetartozni, mindig idéfizetni...” Úgymond: „az már sok!”. „Mindig egy összeget? Inkább majd én eldöntöm, majd én meglátom egy idő után, hogy hova menjek, meg mikor menjek, meg mennyit fizessek.” Pláne egy gyülekezetben végzett szolgálatnál? Hogy azt meddig kell csinálni? Meddig kérem én azt a feladatot? Egy évig? Két évig? Fél évig? Egy-egy alkalommal? Talán egy-egy alkalommal még elmegy egy szolgálat! De mindig azt végezni? Mindig elmenni az öregotthonba? Hosszú időre, beláthatatlan időre felvállalni egy idős embernél a szolgálatot? Vagy valami állandó szolgálatot a gyülekezetben? Hát az már nem! Hát nem lehet tudni még, mi történik velünk, nem lehet tudni még, hogy hogyan fogok azután dönteni.

Nem szeretjük mi az elkötelezettséget, pedig igazából a mi Urunk az életünkkel azt szeretné, hogy egészen és teljesen Neki szenteljük, hogy Neki köteleződjünk el.

Igazából a néppel is ez történt, hogy Isten felé, az Isten törvényei felé kötelezték el magukat.

Sok helyen beszél erről az Ige, szólít fel bennünket a mi Urunk, hogy „*Adjad, fiam, a te szívedet nékem...*” (Péld 23,26.) És nem egy kis időre. Nem addig, amíg az nekem jó, vagy majd én eldöntöm, majd én meglátom... Hanem egy életre hív bennünket! Örök életre, amit elkezdek Vele élni itt, ezen a földön. Vele, az Ő Szentlelkével, a Fiával való szoros közösségben, s az Ő törvényei szerint.

Nehémiás idejében – azt látjuk itt a történetből – a nép vezetői: lévíták, papok, főemberek családfők vállalják ezt, és utánuk pedig az egész nép csatlakozott ehhez a megállapodáshoz. Eldöntötték, elhatározták, hogy ezentúl így szeretnének élni, és erre teszik rá a pecsétet.

Az életünk nagy döntéseinél mindig vannak ilyen állomások, amikor mi magunk is elhatározásra jutunk, és azután ezt az elhatározást tudatjuk másokkal is. Az ember életében a megtérés egy ilyen nagy állomás, amikor eldől a szívünkben, hogy „Igen, én az Isten népéhez szeretnék tartozni! Igen, én elhatároztam, hogy én ezentúl Neki élek, az Ő Igéi lesznek fontosak, Ő fog irányítani. Igen, én az Isten népéhez szeretnék csatlakozni! Igen, én Jézus Krisztushoz kötöm magamat!” Ez egy belső döntés, de ennek a belső döntésnek van valamiféle külső pecsétje, külső megnyilvánulása.

A kereszttség, a konfirmáció is, ha az eredetét nézem, akkor ezt hívatottak megpecsételni, aláhúzni. Ezek lehetnének ilyen állomások, hogy megnyilvánul

benne a mi hitünk jó esetben, és nem formaság, vagy szép családi ünnep, hanem igen, azért áll oda a család, mert hozzák, az Istennek szentelik azt a gyermeket. Egy döntés, hogy úgy akarják őt nevelni, hogy majd odaáll ez az ifjú, s azt mondja: „Én ezentúl a Krisztus útján járok!”

Más kérdés, ha ez az életünkben úgy ment, vagy megy végbe, hogy nincs mögötte igazi tartalom. Nincs mögötte, hogy az Isten Szentlelke munkálkodik, munkálja a megújulást, a tisztulást, a belső odaszánást. Hiszem azt, hogy Isten szeret annyira bennünket, hogy folyamatosan azért készít ilyen állomásokat, ilyen lehetőségeket, amiben megújíthatjuk a szövetségünket, vagy egyáltalán kimondhatjuk ezt Isten felé, amit itt a nép együttesen kimond.

Amikor mi Isten mellett döntünk, akkor ebben az is benne foglaltatik, hogy én az Ő törvényei mellett döntök. Tehát Isten mellett való döntés nem független az Ő Igéi mellett való döntéstől! Olyan nincs, hogy Isten kell, szeretnék én Vele járni, kell az Ő szabadítása, kell az új élet, de nem kellenek a törvényei. A bocsánat az jó, arra szükség van, de utána én akarom megszabni, hogy mi a jó, és mi a rossz; mi az értékes, mi az értéktelen, mi a tisztátalan. Utána ezt Isten szabja meg, ez az Ő hatásköre! Tehát ha Isten mellett döntök, akkor ebben benne van az, hogy a teljes Ige mellett is döntök, az Ő törvényei mellett döntök, és nem csűrjük-csavarjuk azt, ahogy nekünk tetszik, mert Ő azt előnkbe adta. Tisztán és világosan! És adta mellé az Ő Szentlelkét is, hogy bennünk ezeket az Igéket megelevenítse, aktuálissá tegye, és hogy legyen erónk is megállni, kitartani ellenáramlatokkal szemben is.

Jézus Krisztus ez így mondja a János evangéliumában: *Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. (Jn 14,15.) Ha az én parancsolataimat megtartjátok, * megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. (Jn 15,10.)*

És szükséges ezt helyzetekben kinyilvánítani mások felé is, hogy „Igen, én ezen az úton járok! Igen, én így döntöttem!” És ha helyzetekben meginogtunk, akkor újra ide mehetünk vissza, az Úr elé, és megerősíthetjük szövetségünket.

A nép életében ez a szövetségekötés, ez az elkötelezettség, ez elkülönülést is jelentett. El kellett, hogy határolódjanak más népektől. Divat ma, hogy félretesszük a határokat. Nincsenek határok. Így közlekedhetünk nyugat felé, hogy már szinte észre sem vesszük, hogy melyik országban vagyunk. Talán csak a kiírásokból, amikor autóval megyünk végig, nem lehet tudni, hogy hol van a határ. Pedig a határoknak meg van a maguk szerepe, hogy tudom, hogy meddig mehetek el. Tudom, hogy meddig terjed az én hatásköröm. Tudom, hogy mi az enyém, mi az, amivel szabadon gazdálkodhatok, és hol kezdődik a másé, amire ügyelhetek, ahol nem én vagyok a gazda, és ahol más törvények érvényesek. Nagy baj az, ha mi nem ismerjük a saját határainkat, és az Istentől kapott határokat nem vesszük figyelembe. Tudjuk-e a határainkat? Tudjuk-e, hogy hol van az a pont, ahol nekem el kell különülnöm, vagy nem szabad közösséget vállalnom.

Sok szomorúság és seb származik majd ebből a nép életében, hogy ezt nem veszik komolyan. Kimondják, hogy „Elkülönülünk”, de amikor majd ez húsbavágó, akkor látszik meg, hogy ez nem is olyan könnyű, ez az elkülönülés. Majd a 13. fejezet fog szólni erről, hogy a gyakorlatban mit jelent az, hogy ez az elkülönülés az elevenünkbe vág, mert a saját családukról van szó, a kapcsolatainkról van szó, a házasságról, a párválasztásról van szó. Egy másik helyen szólít fel bennünket Isten Igéje, hogy ne legyünk hitetlenekkel felemás igában. (2Kor 6,14a.) Aztán egy másik Ige, hogy ne szabjuk magunkat e világhoz, hogy ne akarjunk a világ barátai lenni, hogy ne engedjünk ezen a téren, hogy mi nem járhatunk bűnös utakon, és nem mehetünk bele kompromisszumokba, (Vö. Jak. 4,4.) mert az Isten népe vagyunk, és az Ő útján járhatunk, és Ő adja elénk ez utat.

Viszont nem jelenti azt, hogy hagyjunk fel a misszióval. Nem jelenti azt, hogy ne hirdessük a „határokon túl” élők felé az evangéliumot, feléjük is a megtérés lehetőségét, hogy ők is megtehetik azt, hogy Krisztushoz fordulnak. Megtehetik azt, hogy Krisztushoz kötik az életüket. Hirdethetjük feléjük is Krisztus szeretetét. Nem vagyunk különbek ezáltal. Nem leszünk tökéletesek, rászorulunk mi is Isten kegyelmére, az Ő hűséges szeretetére. De igen meleg helyzetekben „Nem”-et is kell mondani.

Amikor egy házasulandó pár kimondja itt, az úrasztalánál egymás felé azt a bizonyos boldogító „Igen”-t, akkor ez egy férfi életében azt is jelenti, hogy az összes többi nőre azt mondom, hogy „Nem!”, ill. fordítva: azt mondja ott ki, hogy „Vele megelégszem, vele szentül élek”. És amikor Isten felé kimondom, hogy „Igen”, akkor egyben az a „Nem”-et jelenti az ördög kísértéseire, cselvetéseire, csalásaira. Akkor abba nem megyek bele, azzal nem kezdek el játszani, mert könnyen elbukthatóak vagyunk.

Itt egész családok állnak az Úr elé. Úgy írja az Ige, hogy férfiak feleségeikkel, fiaik, lányaik vállalták magukra az Úr törvényeit. És ez óriási dolog volt: bátor vállalás és kiállás, hogy „Igen, mi ezt komolyan akarjuk venni. Átokkal és esküvel is ezt megerősítették. Az átok talán azokra az átkokra utal, amit Isten Mózes 5. könyvében feljegyzett. (5Móz 30.) Elég kemény dolgok vannak, hogy miket mondtak ki az Úr előtt. Ott is szövetségkötésről volt szó az Úrral, és az átkot azért megelőzte az áldás ígérete, hogy Isten áldást ígér, azoknak, akik megtartják a szövetséget. Ha pedig nem hallgatnak Isten szavára, akkor jönnek rájuk ezek az átkok, és különféle csapások.

Mi erre nem szoktunk így gondolni. Úgy vagyunk: „Igen, kimondom a szót, elszáll...” „Mondom úrvacsorakor az ígéretet, de hát ez egy *liturgia*”. Úgy benne van, de azután, amikor továbbmegyünk, nem gondolom végig, hogy ez mit is jelent. Itt azt jelentette, hogy komolyan vesszük az adott szavunkat, hogy nem dobálózunk ígéretekkel, hanem az szent. Szent volt az adott szó súlya, amihez aztán tartották magukat. Az „Igen” igen, a „Nem” pedig nem!

Ezt jelentik a mi életünkben is az ígéreteink? Hogy „Igen, az Isten előtt állok, Isten ezt hallotta!” S utána ahhoz tartom magamat. Mert Ő tud megtartani engem abban az adott helyzetben, mert következményei vannak a törvényszegésnek.

Nem hiába kér bennünket Isten Igéje, hogy inkább ne fogadjunk. Nem hirtelenkedd el a te fogadásodat, gondold végig azt, hogy mit mondasz ki az Úr előtt, és a másik ember előtt is. Mert ugyanúgy hallja azt az Úr, amit a másik felé mondunk, ugyanúgy ott van, és ugyanúgy jegyzi. És mindig következményei vannak a kimondott szónak, mert Istennél vannak ezek feljegyezve: ígéreteink, vállalásaink. Isten kéri ezeket számon. Isten kéri számon, hogy te azt akkor miért mondat ki, és most hogy állsz azzal az adott szóval.

Megígérted, hogy ezentúl Isten dicsőségére élsz. S akkor mi van most, ebben a helyzetben? Hányszor mondjuk ezt ki egy úrvacsorai liturgiában? Egy évben többször is kimondjuk. És aztán tényleg így élünk a családukbán, a munkahelyeinken? Így mondjuk ki a szavainkat, hogy az az Isten dicsőségére legyen?

Vagy ígérjük azt, hogy így, az Isten szerint neveljük gyermekeinket. S akkor miért nem tudunk nekik mindenkor jópéldát adni? Nem annyit, hogy – mondjuk – elhozom ide, a templomba, hanem otthon is. Azt látja az életemben, hogy én Krisztushoz tartozom? Vágyódik-e az élet-példám után ő is Krisztushoz? Lehet, hogy nem. Lehet, hogy csak szavaim vannak, de élet-példám nem.

Vagy hűséget ígértem a házastársamnak. Hogy van ez tényleg? Ez mutatkozik meg az életemben, hogy tényleg úgy szeretem? Vagy úgy állok mellette, hogy gondviselője, vagy segítőtársa vagyok?

Vagy elvállaltunk egy szolgálatot nagybuzgón, mert nem tetszett nekünk, mert valahol szenvedés volt azt elvégezni, és nem gondoltunk arra, hogy Isten talán ebben akar formálni, erőt adni, megerősíteni hitünkben. Inkább felhagytunk vele. Hogy állunk ezekkel?!

Vagy mondtuk a másikkak? „Igen, imádkozunk érte”. Mondtuk, de aztán elszállt a fejünkből, mert annyi minden történt velünk, s nem jutott eszünkbe, hogy mi történik a másikkal.

Isten legyen hozzánk irgalmas, hogy a kimondott szavaink nehogy visszaüssenek a fejünkre, és átokul legyenek!

Itt az Isten törvényeiből azokat emelik ki, amelyek az akkori helyzetükhöz kapcsolódnak, amelyek aktuális égető kérdés a megmaradás kapcsán, hogy tényleg néppé tudjanak összekovácsolódnak. Ezeket látjuk az Igéből, ezeken volt a hangsúly, hogy tiszta házasságot köttessenek, hogy a szombatot megszenteljék, hogy pihentessék a földet, és hogy támogassák a templomi szolgálatot.

S a megállapodás utolsó mondata összefoglalja az előzőeket, hogy „... *mi nem hagyjuk * el a mi Istenünknek házát*.” (Rész 39b. vers). Más fordítás

szerint: *Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házát!* (Új ford.) S itt ez az összefoglalás arra utal, hogy mi a legfontosabb. Hogy mi a legfontosabbnak a lelki dolgokat tartjuk! Ez a legelső! Előbbre való a saját házunk építésénél, a saját előmenetelünkénél. Saját elgondolásainknál fontosabb és előbbre való, hogy igazán nekünk gondunk van a lelkiekre. S azután ez fogja meghatározni a földieket is. Mert ez a megmaradás záloga – minden korban és időben ez.

Eszembe jutott még a Józsue könyvének eleje, a honfoglalás kora. Ott Isten azt mondja Józsue-nak, és rajta keresztül a letelepedő népnek is, hogy „... légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és mindent ama törvény szerint cselekedjél...” (Józs. 1,7.), s ne térj el *attól se jobbra, se balra.* S tudjuk, hogy addig volt jó dolga a népnek, amíg ezt így élték meg, amíg ehhez szabták magukat. Ez volt a jövő záloga, és a megmaradásé is azon a földön. Ez sem változott idők végeztével. Mert gyökértelen marad az az ember, aki nem mer elkötelezettséget vállalni. Itt, a földön is, aztán meg hogy tud odaállni az Isten színe elé?

Gondoljuk végig a saját életünkben, hogyan vannak ezek az elkötelezettségek? Elsősorban Isten felé, az Ő törvényei felé, mennyire fontosak ezek a mi számunkra, aztán a másik, szűkebb rész a családuknak, a házastársunk, vagy leendő társunk felé hogy van ez. Hogy van ez kapcsolatainkban, barátságokban, s hogy van a gyülekezet felé, szolgálatokban?

Isten adja meg, hogy szerinte valóan merjünk elköteleződni: mellette, és mind amellet, amire Ő akar bennünket rávezetni, mert ehhez Ő ad erőt, kitartást és bátorságot!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Először is megvalljuk Neked, hogy nem vagyunk mi hűségesek Hozzád, meg a Te törvényeidhez. Bocsásd meg, hogy annyiszor mondtuk, hogy „Igen, dicsérünk mindenben Téged” – aztán Te tudod a legjobban, hogy hányszor elbuktunk ebben. Bocsásd meg, Urunk, hogy nem éltünk úgy, mint a Te néped. Nem éltünk úgy, mint a Te gyermekeid. Bocsásd meg azt is, hogy az ajándékaidból sem tudtunk élni, vagy visszaéltünk a Te kincseiddel. Könyörülj rajtunk, Urunk, és állíts helyre bennünket! Vezess el odáig, hogy elköteleződjünk, odaszánjuk az életünket egészen és mindenestől, maradéktalanul. Bocsásd meg Urunk visszavont szavainkat, felelőtlen ígéreteinket! Segíts, hogy beszédünk hadd legyen mindig tiszta és egyenes: az igenünk igen, a nemünk nem. Taníts meg Urunk, hogy mitől kell elkülönülni, és mibe mehetünk bele a Te vezetéseddel! Urunk! Segíts, hogy tudjunk hűségesek lenni kapcsolatainkban. Taníts bennünket igazán szeretni! Taníts bennünket Urunk arra is, hogy mit jelent hűnek lenni a gyülekezethez, szolgálatokhoz! Dicsérünk Téged az elmúlt hét áldásaiért: az ifjúsági hétért, a gyülekezeti hétért. Eléd tesszük le a következő hetet, ott is hadd tapasztaljuk a Te áldásaidat. Te kovácsolj eggyé bennünket Magaddal, és egymással is erősítsd a Te gyülekezetedet! Urunk! Légy velünk, és áldd meg ezt a csendes percet is Előtted, hogy tudjuk végiggondolni a mi életünket!

Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezve.